

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)
z dnia 15 lutego 2005 r.*

W sprawie T-229/02

Kurdistan Workers' Party (PKK),

Kurdistan National Congress (KNK), z siedzibą w Brukseli (Belgia),

reprezentowani przez M. Mullera, E. Grievesa, barristerów, oraz J. Peirce, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Vitsentzatos i M. Bishopa,
działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, początkowo reprezentowane przez J. Collinsa, następnie przez R. Caudwell, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

oraz przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez C. Browna oraz P. Kuijpera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwencji,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2002/334/WE z dnia 2 maja 2002 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2001/927/WE (Dz.U. L 116, str. 33) oraz decyzji Rady 2002/460/WE z dnia 17 czerwca 2002 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2002/334 (Dz.U. L 160, str. 26),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, N.J. Forwood i S. Papasavvas, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

- Z akt sprawy wynika, że Kurdistan Workers' Party (Partia Pracujących Kurdystanu) (PKK) została powołana w 1978 r. i podjęła zbrojną walkę z rządem tureckim w celu uznania prawa Kurdów do samostanowienia. Według pisemnego zeznania O. Ocalana, w lipcu 1999 r. PKK ogłosiła jednostronne zawieszenie broni z zastrzeżeniem prawa do samoobrony. Zgodnie z tym zeznaniem w kwietniu 2002 r. w celu odzwierciedlenia tej reorientacji kongres PKK podjął decyzję, że „z dniem 4 kwietnia 2002 r. zaprzestaje się wszelkich działań pod nazwą »PKK« i wszelkie działania podjęte w imieniu PKK będą uznane za bezprawne” (załącznik 2 do skargi, pkt 16). Dla osiągnięcia celów politycznych w imieniu mniejszości kurdyjskiej w sposób demokratyczny powołano nowe ugrupowanie Kongreya Azadî ş Demokrasiya Kurdistan (Kongres na rzecz Demokracji i Wolności Kurdystanu — KADEK). A. Ocalan został mianowany prezesem KADEK.

- 2 Kurdistan National Congress (Krajowy Kongres Kurdystanu) (KNK) jest federacją grupującą około trzydziestu organizacji. Celem KNK jest „wzmocnienie jedności i współpracy Kurdów we wszystkich częściach Kurdystanu oraz wspieranie ich walki w świetle nadrzędnych interesów narodu kurdyjskiego” (art. 7 ust. A Karty Ustanawiającej KNK). Zgodnie z pisemnym zeznaniem S. Vanly’ego, prezesa KNK, honorowy przywódca PKK był jednym z tych, którzy wspierali utworzenie KNK. PKK była członkiem KNK i indywidualni członkowie PKK finansowali częściowo KNK.

- 3 W dniu 27 grudnia 2001 r., uznając, że w celu wprowadzenia w życie rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych niezbędne jest działanie Wspólnoty, Rada przyjęła wspólne stanowisko 2001/930/WPZiB w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 90) oraz wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 93).

- 4 Zgodnie z art. 2 wspólnego stanowiska 2001/931:

„Wspólnota Europejska, działając w granicach kompetencji powierzonych jej przez traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, nakazuje zamrożenie funduszy i innych aktywów finansowych lub zasobów gospodarczych osób, grup i podmiotów wymienionych w załączniku”.

- 5 W dniu 27 grudnia 2001 r. Rada wydała rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 70).

6 Zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 2580/2001:

„1. Poza wyjątkami dopuszczonymi na mocy art. 5 i 6:

- a) wszystkie fundusze, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze należące do i będące własnością lub posiadane przez osobę fizyczną lub osobę prawną, grupę lub podmiot wymienione na liście określonej w ust. 3, zostają zamrożone;
- b) fundusze, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze nie zostają udostępnione, bezpośrednio lub pośrednio, osobie fizycznej lub prawnej, grupie lub podmiotowi wymienionym na liście określonej w ust. 3, ani na ich rzecz.

2. Poza wyjątkami dopuszczonymi na mocy art. 5 i 6, zakazane jest świadczenie usług finansowych osobie fizycznej lub prawnej, grupie lub podmiotowi wymienionym na liście określonej w ust. 3, ani na ich rzecz.

3. Rada, stanowiąc jednomyślnie, ustanawia, przegląda i zmienia listę osób, grup i podmiotów, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 1 ust. 4, 5 i 6 wspólnego stanowiska 2001/930/WPZiB; na takiej liście znajdują się:

- i) osoby fizyczne dokonujące lub usiłujące dokonać, uczestniczące w, lub ułatwiające dokonanie jakiegokolwiek aktu terrorystycznego;

- ii) osoby prawne, grupy lub podmioty dokonujące lub usiłujące dokonać, uczestniczące w, lub ułatwiające dokonanie jakiegokolwiek aktu terrorystycznego;

- iii) osoby prawne, grupy lub podmioty będące własnością lub kontrolowane przez jedną lub więcej osób fizycznych lub prawnych, grupy lub podmioty określone w i) oraz ii); albo

- iv) osoby fizyczne lub prawne, grupy lub podmioty działające w imieniu lub pod kierownictwem jednej lub więcej osób fizycznych lub prawnych, grup lub podmiotów określonych w i) oraz ii)".

- 7 W dniu 2 maja 2002 r. Rada wydała decyzję 2002/334/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2001/927/WE (Dz.U. L 116, str. 33). Decyzją tą umieszczono PKK na liście przewidzianej w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (zwanej dalej „sporną listą”).

- 8 Pismem zarejestrowanym pod sygnaturą T-206/02 KNK wniósł skargę o stwierdzenie nieważności decyzji 2002/334.

- 9 W dniu 17 czerwca 2002 r. Rada wydała decyzję 2002/460/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2002/334 (Dz.U. L 160, str. 26). Nazwa PKK została utrzymana na spornej liście. Lista ta była następnie regularnie uaktualniana decyzjami Rady.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 10 W dniu 31 lipca 2002 r. do sekretariatu Sądu wpłynęła niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności decyzji 2002/334 i 2002/460 (zwanymi dalej „spornymi decyzjami”) wniesiona przez KNK, reprezentowanego przez S. Vanly’ego, oraz PKK, reprezentowaną przez O. Ocalana.
- 11 Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2003 r. Zjednoczone Królestwo i Komisja zostały dopuszczone do udziału w postępowaniu w charakterze interwenientów popierających Radę.
- 12 Działając na podstawie art. 114 § 1 regulaminu Sądu, Rada w oddzielnym piśmie podniosła w niniejszej sprawie zarzut niedopuszczalności. Skarżący i Komisja przedłożyli swoje uwagi odnośnie do tego zarzutu w wyznaczonym terminie. Zjednoczone Królestwo zrezygnowało z przedłożenia uwag.
- 13 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie niedopuszczalności skargi,
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.
- 14 Skarżący wnoszą do Sądu o:

- pozostawienie zarzutów do rozstrzygnięcia w wyroku,

- stwierdzenie dopuszczalności skargi,

- stwierdzenie nieważności spornych decyzji oraz ewentualnie stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 2580/2001,

- obciążenie Rady kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności

Argumenty stron

- 15 Na wstępie Rada podkreśla, że skarga została wniesiona w imieniu PKK i KNK. Nic nie wskazuje na to, że O. Ocalan i S. Vanly działają w imieniu własnym.
- 16 Rada i Komisja podnoszą, że skarga nie została wniesiona w terminie w zakresie, w jakim dotyczy ona decyzji 2002/334.
- 17 Rada twierdzi, że PKK nie posiada zdolności procesowej, gdyż skarżąca ta sama określa się jako obecnie nieistniejąca. Rada uściśla, że uwaga ta nie ma wpływu na to, jakie skutki każde państwo członkowskie może wiązać z domniemanym rozwiązaniem PKK. Komisja utrzymuje, że dowody są niewystarczające dla stwierdzenia, iż O. Ocalan może skutecznie reprezentować PKK.

- 18 W odniesieniu do KNK Rada podnosi zarzut zawisłości sporu ze względu na tożsamość stron, przedmiotu i podniesionych zarzutów w skargach w sprawach T-206/02 i T-229/02. Decyzja 2002/460 dokonuje jedynie aktualizacji spornej listy. Komisja podnosi, że skarżący nie przedstawili żadnego dowodu na istnienie nowych okoliczności lub ponownej oceny ich przypadku, które stałyby na przeszkodzie postrzeganiu decyzji 2002/460 jako potwierdzenia wcześniejszej decyzji. Rada twierdzi, że jeśli właściwe postępowanie miałyby oznaczać dla skarżących rozszerzenie lub dostosowanie ich pierwotnego wniosku, tak aby obejmował on nowy akt (wyrok Trybunału z dnia 3 marca 1982 r. w sprawie 14/81 Alpha Steel przeciwko Komisji, Rec. str. 749, pkt 8), dostosowanie to musiałyby być czysto formalne i polegałyby jedynie na zastąpieniu wzmianki o wcześniejszej decyzji wzmianką o decyzji późniejszej. Rada podkreśla, że rozporządzenie nr 2580/2001 zostało zaskarżone jedynie incydentalnie i taki tryb skargi nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności wspomnianego rozporządzenia.
- 19 Tytułem ewentualnym Rada, popierana przez Komisję, utrzymuje, że decyzja nie dotyczy KNK bezpośrednio i indywidualnie. Rada przypomina, że KNK nie figuruje na spornej liście. Argument KNK, zgodnie z którym umieszczenie PKK na liście szkodliwie wpływa na jego skuteczność i wiarygodność polityczną, jest nazbyt niejasny i hipotetyczny. Zakaz udostępnienia funduszy podmiotom wymienionym na spornej liście ma charakter ogólny. Fakt, że KNK mógłby sam, ze względu na swe bliskie powiązania z PKK, naruszyć ten zakaz, nie indywidualizuje go wystarczająco z punktu widzenia wymogów prawnych. Wreszcie, KNK nie może korzystać z prawa do obrony wspólnych interesów swoich członków, gdyż jego cel jest zbyt ogólny.
- 20 Skarżący przedstawiają na wstępie cztery uwagi. Po pierwsze podkreślają wielką doniosłość prawną spornych decyzji, których skutkiem jest zakaz działalności partii politycznej i istotne ograniczenie działalności politycznej KNK. Po drugie, ze względu na niemożność zastosowania trybu prejudycjalnego, niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności jest jedynym środkiem prawnym dostępnym dla skarżących. Po trzecie przewidziane w traktacie WE przesłanki dla przyznania legitymacji czynnej należy interpretować w świetle praw podstawowych, a w szczególności zasady skutecznego prawa do sądu (wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 38, 39 i 44). Po czwarte należy uznać za oczywiste, że

skarżący wnieśli skargę w charakterze pełnomocników obu partii politycznych. Z uwagi na to, że prawa i interesy, których dotyczy niniejsza sprawa, nie są jedynie prawami i interesami skarżących, ale również ich członków, nie należy przyjmować postawy nadmiernie formalistycznej.

- 21 Skarżący podnoszą, że ich skarga została wniesiona w dniu 24 lipca 2002 r. W chwili, gdy zostali oni poinformowani o tym, że wbrew ich przeświadczeniu Sąd nie otrzymał oryginału skargi, bezzwłocznie podjęli niezbędne środki w celu uzupełnienia tego braku. W każdym razie w odniesieniu do decyzji 2002/460 terminy zostały dotrzymane. Decyzja ta stanowi odrębną decyzję, wynikającą z ponownego zbadania podstawy umieszczenia PKK na spornej liście.
- 22 W odniesieniu do zdolności procesowej PKK skarżący utrzymują, że argument Rady dotyczący istnienia PKK dotyka istoty sporu w przedmiocie umieszczenia jej na spornej liście. Prawdopodobnie podczas rozprawy dotyczącej istoty sporu Rada, dla uzasadnienia umieszczenia PKK na spornej liście, utrzymywałaby, że partia ta wciąż istnieje, jednakże na etapie rozstrzygnięcia co do dopuszczalności powołuje się na jej rozwiązanie.
- 23 PKK posiada legitymację procesową w sprawie o stwierdzenie nieważności, ponieważ, po pierwsze, w żaden sposób nie została zakwestionowana legitymacja czynna O. Ocalana jako osoby fizycznej, niezależnie od tego, czy działa on w charakterze pełnomocnika. Po drugie okoliczność, że w 2002 r. zdecydowano o zakończeniu wszelkiej działalności wykonywanej pod nazwą PKK i powołano nową organizację, nie wywołuje w prawie wspólnotowym żadnych skutków w zakresie dalszego posiadania zdolności procesowej przez PKK. PKK znajduje się bowiem w tej samej sytuacji, co spółka handlowa w likwidacji (wyrok Trybunału z dnia 11 października 2001 r. w sprawie C-77/99 Komisja przeciwko Oder-Plan Architektur i in., Rec. str. I-7355). Ponadto Rada wyraźnie stwierdziła, że PKK posiada zdolność wystarczającą do tego, aby zostać zabronioną. Sprawiedliwość i logika wymagają, żeby w tych okolicznościach PKK miała możliwość zaskarżenia spornych decyzji.

24 W odniesieniu do KNK skarżący utrzymują, że sporne decyzje dotyczą go bezpośrednio i indywidualnie. PKK była najważniejszą z organizacji tworzących partię KNK i obie dążyły do osiągnięcia tych samych celów politycznych. Całkowity zakaz działalności PKK wywołuje „głęboko deprymujące skutki” w zakresie zdolności KNK do osiągnięcia tych celów, mimo iż KNK jest jedynym podmiotem, który może zmierzać do ich osiągnięcia. KNK znajduje się ponadto w sytuacji niepewnej zarówno jeśli chodzi o jego członków, jak i jego samego. Obawa, że aktywa mogą zostać zamrożone lub że Kongres może zostać oskarżony o pomoc lub finansowanie zabronionej organizacji skutkuje znacznym ograniczeniem jego działalności. Obawy te są szczególnie silne w odniesieniu do KADEK, który może być potencjalnym członkiem KNK. KNK działa zatem zarówno w swoim imieniu, jak i w imieniu swoich członków i potencjalnych członków, których sporne decyzje dotyczą bezpośrednio i indywidualnie.

25 Zdaniem skarżących zasady dotyczące locus standi przed Sądem mają na celu zapewnienie, że osoby, których akt instytucji rzeczywiście nie dotyczy, nie mogą go zaskarżyć. Jednakże z istoty sporu oczywiście wynika, że nie ma to miejsca w niniejszym przypadku. Ponadto sporne decyzje wywołują względem skarżących skutki w sposób automatyczny, bez potrzeby działania ze strony państw członkowskich. KNK jest zatem zindywidualizowany w sposób szczególny ze względu na powiązanie historyczne łączące go z PKK. Wreszcie, jeśli należałoby odmówić PKK legitymacji czynnej, jedynie KNK miałby możliwość zaskarżenia spornych decyzji.

Ocena Sądu

26 Zgodnie z art. 114 § 1 regulaminu Sądu na wniosek strony Sąd może rozstrzygnąć w przedmiocie niedopuszczalności bez rozstrzygania co do istoty sporu. Zgodnie z art. 114 § 3 regulaminu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszym przypadku Sąd stwierdza, że dokumenty znajdujące się w aktach sprawy dostatecznie ją wyjaśniają, a zatem nie ma potrzeby otwierania procedury ustnej. W szczególności Sąd jest w stanie orzec w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności bez potrzeby pozostawiania go do rozstrzygnięcia w wyroku.

- 27 Przede wszystkim należy uznać, że sporne decyzje dotyczą PKK bezpośrednio i indywidualnie, gdyż została ona w nich wymieniona z imienia.
- 28 Następnie należy uściślić, że zasady dotyczące dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności odnoszące się do podmiotu figurującego na spornej liście — a mianowicie na liście osób, grup i podmiotów, do których stosuje się środki restrykcyjne mające na celu zwalczanie terroryzmu — muszą być dostosowane do okoliczności danego przypadku. W szczególności bowiem w odniesieniu do tych grup lub podmiotów może się zdarzyć, że nie posiadają one osobowości prawnej lub nie są one w stanie dostosować się do zasad prawnych stosowanych zwyczajowo do osób prawnych. W konsekwencji nadmierny formalizm prowadziłby w określonych przypadkach do pozbawienia ich jakiejkolwiek możliwości wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, nawet jeśli owe grupy i podmioty są przedmiotem wspólnotowych środków restrykcyjnych.
- 29 Wreszcie należy stwierdzić, że po dacie wniesienia niniejszej skargi sporne decyzje zostały uchylone i były zastępowane, wielokrotnie, nowymi decyzjami. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada dobrej administracji w wymiarze sprawiedliwości wymaga tego, żeby skarżący, w przypadku zastąpienia zaskarżonego aktu w toku postępowania aktem regulującym ten sam przedmiot, nie był zobowiązany do wniesienia nowej skargi, ale mógł rozszerzyć lub dostosować swoją pierwotną skargę tak, aby obejmowała ona również nowy akt (ww. w pkt 18 wyrok w sprawie Alpha Steel przeciwko Komisji, pkt 8, oraz wyrok Trybunału z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-217/01 P Hendrickx przeciwko Europejskiemu Centrum Rozwoju Szkolenia Zawodowego, Rec. str. I-3701).
- 30 Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem oceny dopuszczalności skargi dokonuje się w chwili jej wniesienia (wyrok Trybunału z dnia 27 listopada 1984 r. w sprawie 50/84 Bensider i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 3991, pkt 8, oraz postanowienie prezesa Sądu z dnia 8 października 2001 r. w sprawie T-236/00 R II, Rec. str. II-2943, pkt 49). Ponadto również w przypadku dostosowania żądań skarżących w następstwie wydania w toku postępowania nowych aktów, nie może

mieć ono wpływu na wymogi dopuszczalności skargi, z wyłączeniem tych, które dotyczą kontynuacji występowania interesu prawnego do wniesienia skargi. W odniesieniu do dopuszczalności skargi wniesionej przez skarżących nie ma zatem potrzeby umożliwienia im dostosowania ich żądań ze względu na wydanie nowych decyzji uchylających sporne decyzje.

- 31 Dopuszczalność niniejszej skargi należy zbadać w odniesieniu do każdego ze skarżących.

W odniesieniu do PKK

- 32 Zgodnie z zasadami wskazanymi powyżej w pkt 28 O. Ocalan, osoba fizyczna, ma prawo do wykazania, wszelkimi środkami dowodowymi, iż działa on skutecznie w imieniu osoby prawnej, PKK, której jest — jak utrzymuje — pełnomocnikiem. Jednakże dowody te muszą w każdym razie wykazywać, że wniesienie niniejszej skargi rzeczywiście było zamiarem PKK i że PKK nie została wykorzystana do tego celu przez osobę trzecią, nawet jeśli jest to, jak w niniejszym przypadku, jeden z jej członków.
- 33 Równocześnie należy uściślić, że w ramach niniejszego badania dopuszczalności skargi do Sądu nie należy orzeczenie co do rzeczywistego istnienia PKK. Zagadnienie poruszone w ramach tego badania ściśle ogranicza się do kwestii, czy O. Ocalan ma zdolność do wniesienia skargi w imieniu PKK.
- 34 Po pierwsze należy zauważyć, że skarga została formalnie wniesiona przez O. Ocalana w imieniu („on behalf”) PKK.

- 35 Po drugie należy stwierdzić, że skarżący wyraźnie potwierdzają, że PKK została rozwiązana w kwietniu 2002 r. Co więcej, zgodnie z zeznaniem O. Ocalana zawartym w załączniku do skargi, kongres PKK ogłaszając jej rozwiązanie, przyjął równocześnie deklarację, zgodnie z którą „wszelkie działania podjęte w imieniu PKK będą [od tej chwili] uznane za bezprawne”.
- 36 Po trzecie należy stwierdzić, że w pismach procesowych skarżących w żadnym miejscu O. Ocalan nie jest określony inaczej niż jako pełnomocnik PKK. W szczególności nigdzie nie podniesiono, że mógłby on posiadać jakikolwiek indywidualny interes w stwierdzeniu nieważności spornych decyzji.
- 37 Zamiast wykazać zdolność O. Ocalana do reprezentowania PKK, skarżący, przeciwnie, utrzymują, że PKK przestała istnieć. Tymczasem przy założeniu, że osoba prawna przestała istnieć, nie jest możliwe przyjęcie, że mogłaby skutecznie ustanowić pełnomocnika.
- 38 Niemożność przyjęcia, że O. Ocalan skutecznie reprezentuje PKK, jest ponadto potwierdzona jego własnym zeznaniem, zgodnie z którym wszelkie działania podjęte w imieniu PKK były po kwietniu 2002 r. bezprawne. W oparciu o to zeznanie, działanie podjęte przez O. Ocalana w imieniu PKK zostało określone przez jego własnego mandanta jako bezprawne.
- 39 W konsekwencji skarżący stawiają Sąd w obliczu paradoksalnej sytuacji, w której osoba fizyczna uważana za pełnomocnika osoby prawnej nie tylko nie jest w stanie wykazać, że reprezentuje ją w sposób właściwy, ale również wskazuje przyczyny, dla których nie może jej reprezentować.

40 W odniesieniu do argumentu skarżących dotyczącego braku innych dostępnych środków odwołania, nie może on prowadzić do dopuszczenia skarg wszystkich podmiotów, które mają wolę obrony interesów osób trzecich.

41 Powyższe zobowiązuje zatem Sąd do stwierdzenia, że O. Ocalan wniósł skargę w imieniu PKK, działając z własnej inicjatywy. W konsekwencji skarga wniesiona przez O. Ocalana w imieniu PKK jest niedopuszczalna.

42 Z powyższego wynika, że nie ma potrzeby rozstrzygnięcia co do innych podstaw niedopuszczalności, takich jak wniesienie skargi w stosunku do decyzji 2002/334 po terminie.

W odniesieniu do KNK

43 Na wstępie należy zauważyć, że KNK zaskarżył już wcześniej decyzję 2002/334 skargą zarejestrowaną pod sygnaturą T-206/02. Zatem z uwagi na tożsamość przedmiotu, podstawy i stron niniejsza skarga w zakresie, w jakim została wniesiona przez KNK na decyzję 2002/334, jest niedopuszczalna ze względu na zarzut zawisłości sporu.

44 W odniesieniu do decyzji 2002/460 (zwanej dalej „sporną decyzją”) oczywiste jest, że decyzja ta stanowi w stosunku do decyzji 2002/334 nową decyzję, którą uchylono tę poprzednią. Z jednej strony art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 przewiduje, że Rada ustanawia, przegląda i zmienia listę osób, grup i podmiotów, do których stosuje się wspomniane rozporządzenie. Wynika z tego, że Rada każdorazowo przy wydaniu nowej decyzji przegląda sporną listę. Z drugiej strony taki przegląd nie może się jedynie ograniczać do umieszczenia nowych osób lub podmiotów bądź do usunięcia określonych osób lub podmiotów, ponieważ we Wspólnocie prawa nie można

przyjąć, że akt ustanawiający w stosunku do osób lub podmiotów ciągle środki restrykcyjne mógłby być stosowany w sposób nieograniczony, bez konieczności regularnego ponownego przyjmowania ich przez ogłaszającą je instytucję po dokonaniu ponownego badania. W konsekwencji fakt zaskarżenia decyzji 2002/334, na mocy której po raz pierwszy umieszczono PKK na spornej liście, nie może uniemożliwić KNK, ze względu na zarzut zawisłości sporu, zaskarżenia decyzji 2002/460, na mocy której utrzymano PKK na wspomnianej liście.

- 45 W zakresie skargi wniesionej przez KNK na decyzję 2002/460 z utrwalonego orzecznictwa wynika, że stowarzyszenie powołane dla ochrony wspólnych interesów określonej kategorii podmiotów nie może być postrzegane w ten sposób, że akt wpływający na ogólne interesy tej kategorii dotyczy go indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit 4 WE i w konsekwencji wniesienie przez nie skargi o stwierdzenie nieważności tego aktu jest niedopuszczalne, jeśli jego członkowie nie mogliby tego dokonać indywidualnie (wyrok Trybunału z dnia 14 grudnia 1962 r. w sprawach połączonych od 19/62 do 22/62 *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes* i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 943, 960, oraz wyrok Sądu z dnia 21 marca 2001 r. w sprawie T-69/96 *Hamburger Hafen- und Lagerhaus* i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1037, pkt 49).
- 46 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że zgodnie z art. 7 ust. A Karty Ustanawiającej KNK jego celem jest wzmocnienie jedności i współpracy Kurdów we wszystkich częściach Kurdystanu i wspieranie ich walki w świetle nadrzędnych interesów narodu kurdyjskiego. KNK należy zatem postrzegać jako stowarzyszenie powołane dla ochrony wspólnych interesów określonej kategorii podmiotów.
- 47 Wniosek ten można również uzasadnić argumentem skarżących, zgodnie z którym umieszczenie PKK na liście wywołuje „głęboko deprymujące skutki” w zakresie zdolności KNK do osiągnięcia tych celów. W świetle przywołanego powyżej orzecznictwa nie może on w tym zakresie zostać uznany za indywidualnie zainteresowanego.

- 48 Nadto należy ustalić, czy KNK może powołać się na fakt, że do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji ma legitymację jeden lub więcej z jego członków.
- 49 W odniesieniu do PKK należy stwierdzić, że skarżący, utrzymując, że przestała ona istnieć, przyznali przynajmniej, że PKK nie jest już członkiem KNK. W tym względzie nie można przyjąć, że wcześniejsza przynależność podmiotu do stowarzyszenia pozwala temu ostatniemu na skorzystanie z ewentualnego prawa tego podmiotu do wniesienia skargi. Dopuszczenie takiego rozumowania prowadziłoby bowiem do przyznania takiemu stowarzyszeniu pewnego rodzaju stałej legitymacji czynnej, mimo że stowarzyszenie to nie może już powoływać się na reprezentowanie interesów byłego członka.
- 50 W odniesieniu do KADEK skarżący zasadniczo podnoszą okoliczność, że decyzja 2002/460 dotyczy go — jako potencjalnego członka KNK — o tyle, że na jej mocy nie mógłby on przystąpić do KNK. Zakładając, że KADEK miał legitymację do zaskarżenia decyzji 2002/460 w chwili gdy wnoszono niniejszą skargę, co wydaje się możliwe, a w szczególności gdyby mógł on być postrzegany jako prawny lub faktyczny następca PKK, KNK nie może skorzystać z przynależności KADEK do swojej organizacji, gdyż w rzeczywistości nie jest on stroną postępowania.
- 51 Skarżący utrzymują wreszcie, że sporna decyzja dotyczy indywidualnie KNK, jak również ogólnie jego członków ze względu na to, że ich działalność może zostać ograniczona z obawy przed zamrożeniem ich aktywów w przypadku współpracy z podmiotem widniejącym na spornej liście. W tym względzie należy przypomnieć, że zakaz udostępniania funduszy PKK wprowadzony sporną decyzją ma charakter ogólny, gdyż jest on skierowany do wszystkich podmiotów podlegających prawu wspólnotowemu. Sporna decyzja jest zatem stosowana w obiektywnie określonych sytuacjach i wywołuje skutki prawne w odniesieniu do kategorii osób określonych w sposób generalny i abstrakcyjny (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 6 października 1982 r. w sprawie 307/81 *Aluisisse Italia* przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. 3463, pkt 9).

- 52 Należy przypomnieć, że osoba fizyczna lub prawna może utrzymywać, iż akt o ogólnym charakterze dotyczy jej indywidualnie, jedynie jeśli dotyczy jej on ze względu na określone cechy szczególne lub sytuację faktyczną, która wyróżnia ją spośród ogółu innych podmiotów (wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223, oraz wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 1995 r. w sprawie T-12/93 CCE de Vittel i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1247, pkt 36). KNK i jego członkowie są związani wprowadzonym przez sporną decyzję zakazem dotyczącym PKK tak jak wszystkie pozostałe podmioty we Wspólnocie. Okoliczność, że ze względu na swoje poglądy polityczne KNK i jego członkowie mogą w większym stopniu odczuć skutki tego zakazu niż inni, nie jest w stanie zindywidualizować ich spośród wszystkich innych podmiotów we Wspólnocie. Okoliczność, że akt o charakterze ogólnym może wywoływać odmienne szczególne skutki dla różnych podmiotów prawnych, do których znajduje on zastosowanie, nie jest w stanie wyróżnić ich spośród innych podmiotów, których dotyczy, ponieważ akt ten znajduje zastosowanie w obiektywnie określonych sytuacjach (zob. wyrok Sądu z dnia 22 lutego 2000 r. w sprawie T-138/98 ACAV i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-341, pkt 66 oraz wskazane w nim orzecznictwo).
- 53 Wreszcie skarżący utrzymują, że niniejsza skarga jest jedynym środkiem zaskarżenia, który pozwala na podważenie zgodności z prawem spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona PKK.
- 54 Należy uznać, że twierdzenie to jest błędne. Fakt, że KNK sam nie posiada legitymacji czynnej w sprawie o stwierdzenie nieważności spornej decyzji wcale nie oznacza, że żaden inny podmiot, adresat tej decyzji lub podmiot, którego dotyczy ona bezpośrednio i indywidualnie, nie może wnieść takiej skargi.
- 55 Okoliczność, że decyzją 2004/306/WE z dnia 2 kwietnia 2004 r. wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2003/902/WE (Dz.U. L 99, str. 28) Rada umieściła na spornej liście KADEK i Kongra-Gel jako odpowiedniki PKK, jest faktem powszechnie znanym. Skargą złożoną w dniu 25 czerwca 2004 r. i zarejestrowaną pod sygnaturą T-253/04 (Dz.U. C 262, str. 28) Kongra-Gel wniósł o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

56 Ze względu na to, że KNK nie może powoływać się na fakt, iż do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji jest uprawniony jeden z jego członków, należy stwierdzić, że sporna decyzja nie dotyczy KNK indywidualnie.

57 W konsekwencji skarga w zakresie, w jakim została wniesiona przez KNK na decyzję 2002/460, jest niedopuszczalna.

58 Z powyższych rozważań wynika, że należy odrzucić skargę w całości jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

59 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrali sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Rady — obciążyć ich kosztami postępowania.

60 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie oraz instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Zjednoczone Królestwo i Komisja ponoszą zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

postanawia:

- 1) Skarga zostaje odrzucona.**
- 2) Skarżący pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.**
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja ponoszą własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 15 lutego 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

J. Pirrung